

CALEA ORTODOXĂ

Revistă creștin-ortodoxă, cu caracter hristocentric și eclesiocentric

Anul I, Nr. 1, noiembrie 2020

Editorial

De ce încă o revistă ortodoxă?

Hristos ne spune că El este Calea, El este Adevărul, El este în ultimă instanță Viața (cf. Ioan 14, 6). Fiul lui Dumnezeu înomenit „pentru noi și pentru a noastră mântuire”, după cum rostim în Crez, a venit în lume să caute oaia cea rătăcită și să o aducă pe umerii Săi la Tatăl. Așadar, Lui îi datorăm existența noastră și, mai mult decât atât, mântuirea noastră din robia păcatului.

Sunt profesor de Religie la trei școli din Gorj. Încerc să le spun la copii despre Dumnezeu, despre Maica Domnului, despre sfinți. Nu știu cât reușesc, dar mă străduiesc pe cât pot. Și constat că aceasta este vocația mea, cel puțin deocamdată.

„Eu sunt ușa; de va intra cineva prin Mine, se va mântui; și va intra și va ieși și pășune va afla”
(Ioan 10, 9)

Această revistă ortodoxă online se vrea a fi altfel decât celelalte. Încerc în aceste pagini să împărtășesc cu cititorii din mediul virtual ceva din experiența mea de la catedră, împreună cu colaboratorii mei. E nevoie, desigur, și de predică, pentru cei care nu merg duminica la biserică, e nevoie și de poezie religioasă, e nevoie și de articole pentru cei mici, e nevoie și de puncte de vedere privind actualitatea românească, greu încercată de noua pandemie. Ne străduim să prezentăm câte puțin din toate, pentru a creiona imaginea de ansamblu.

Mereu învăț la Titularizare despre principiul hristocentric și eclesiocentric al educației religioase. Așa se vrea a fi și revista aceasta, centrată pe Hristos și pe Biserică. Dumnezeu să ne ajute, să dăm la iveală cât mai multe numere împreună, ca o adevărată familie!

Prof. Coană Mihai-Ionuț

Școala Gimnazială Nr. 1 Andreești, Gorj

Bogatul nemilostiv și săracul Lazăr

Această pildă sau parabolă spusă de Mântuitorul încheie un lung șir de parabole, prin care Domnul încercase să-i facă să înțeleagă, pe ucenicii și pe oamenii care îl urmau, de ce a venit pe pământ, cum trebuie să trăiască și cum trebuie să-și agonisească mântuirea sufletului în viața viitoare. Acest șir de pilde cuprinde: parabola oii celei pierdute, a fiului risipitor, a iconomului necredincios și, în sfârșit, pilda bogatului nemilostiv și a săracului Lazăr.

Vorbim despre momentul în care Iisus începe să-și contureze învățătura într-o formă teoretică. Acest lucru, El îl face în chip direct, prin învățături, dar și indirect, prin pilde. Pilda este mai accesibilă, mai ușor de înțeles decât cuvintele alese sau demonstrațiile filosofice sau logice, de aceea este preferată de Mântuitorul.

Hristos ne descoperă în această parabolă ce se întâmplă cu noi după moarte, care este destinul

omului în eternitate și de ce elemente este determinat acesta. Vorbim aici despre o învățătură eshatologică, privitoare la „cele ce vor fi pe urmă”, la sfârșitul vieții omului și, indirect, la sfârșitul vremurilor.

Despre această parabolă putem spune multe sau putem să medităm la ea în liniște, în taina inimii noastre. Fie și numai la o simplă lectură, ea ne nelinește puțin. Nu pare greu de înțeles la prima vedere, dar cuprinde multe taine și nedumeriri, dacă insistăm pe ea. Personajele sunt două inițial: un bogat oarecare (numele său rămâne necunoscut), care se îmbrăca cu cele mai alese haine și petrecea neîncetat, și un sărac pe nume Lazăr, ce stătea de regulă la poarta bogatului și cerșea.

Ne punem întrebarea: acești doi oameni au existat cu adevărat sau nu? Cert este că numele de Lazăr avea și o conotație simbolică, însemnând în aramaică: „Dumnezeu este în ajutorul meu”. Deci Iisus va fi arătat prin această pildă că Lazăr era un om credincios, cumsecade, cu nădejde în Dumnezeu.

(continuare în pagina 2)

Prof. Coană Mihai-Ionuț

(reflecție la Duminica a XXII-a după Rusalii,
Sf. Ev. Luca 16, 19-31, 1 noiembrie)

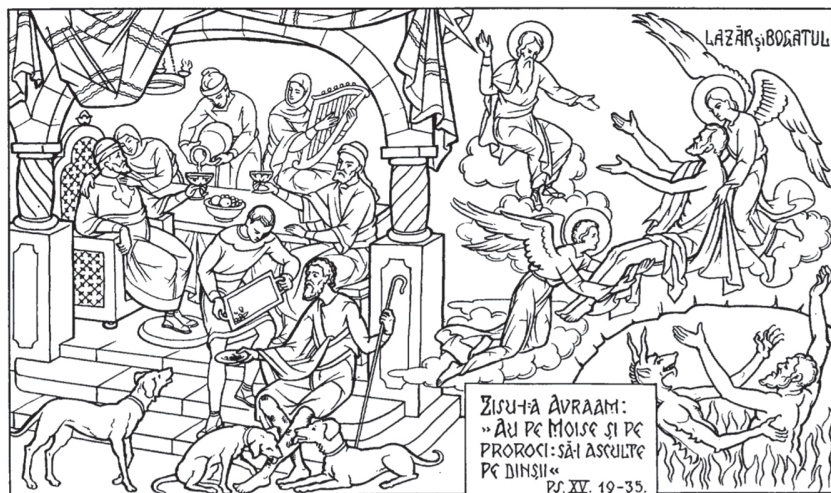
Cuprins

Dacă vrei să înțelegi moartea, înțelege mai întâi viața	3
Poezie creștină	4
Aproapele noastre	7
Pilda bogatului căruia i-a rodit țarina	8
Dregătorul bogat – păzirea poruncilor	9
Plânsul celui nenăscut	11

Bogatul nemilostiv și săracul Lazăr

(urmărire din pagina 1)

Bogatul, în schimb, nu era cu nimic diferit de ceilalți bogați din vremea sa și din totdeauna: aceeași aroganță, același egoism, aceeași necredință în Dumnezeu și inimă împietrită la suferința celorlalți. El privea cu detașare în jurul său și pur și simplu nu-l observa pe Lazăr, de care și câinii bogatului aveau mai multă grijă de-

cât stăpânul lor. Poate de aceea nici nu i s-a dat un nume bogatului, deoarece numele celor răi nu merită a fi pomenite în fața lui Dumnezeu.

Dacă la începutul pildei, Mântuitorul vorbește despre lucruri cunoscute nouă, din viața noastră, El trece apoi la un alt registru, la o altă lume, cea „de apoi”. Acolo nu mai putem pătrunde cu simțurile și cu mintea noastră. Dacă aici, pe acest pământ, vedem inegalitate, nedreptate și suntem tentați uneori să-L acuzăm pe Dumnezeu pentru aceste lucruri, dincolo este o altă poveste. Prin urmare, istoria nu se încheie cu această lume, în care trăim noi, ci rezolvarea, epilogul situației, soluția ecuației este dincolo. Domnul ne vorbește practic de Judecata particulară și de urmările ei asupra sufletelor oamenilor.

Toți suntem curioși în legătură cu ce va fi „dincolo”. Iisus ni-l prezintă pe bogat în iad, iar pe sărac în „sânul lui Avraam”, în Rai. O răsturnare teribilă de situație. Ce a fost pentru unul Rai pe pământ, devine iad în veșnicie și vice-versa. Îl vedem pe bogat acum făcând un gest nemaîntâlnit la el în timpul vieții: se roagă. Nu lui Dumnezeu, ci lui Avraam, pe care îl numește „părinte”. Adică, bogatul vede în Avraam pe cineva mai mare decât el, de care are acum nevoie, deși pe pământ nu avusese niciodată. Ce îl roagă? Să trimită Avraam pe Lazăr cu puțină apă pe deget, ca să-i răcorească văpaia în care se afla bogatul.

Lucru minunat, dar prea târziu petrecut: bogatul descoperă rugăciunea. Mai observăm faptul că bogatul știe numele lui Lazăr, deci îl cunoștea din timpul vieții. Rugăciunea bogatului este tardivă, însă: răspunsul lui Avraam confirmă faptul că între Rai și iad nu există legătură. Dacă ar fi existat un drum între aceste două locuri, acela ar fi fost pe pământ, prin credința și faptele bogatului, nu în eternitate. Nici Lazăr și nici Avraam nu-l pot trece pe bogat dincolo. Doar Dumnezeu are puterea de a muta un suflet din iad în Rai, prin mijlocirile și rugăciunile Bisericii.

Este foarte interesant că bogatul alege să i se roage lui Avraam. Aici se poate vedea o formă de rugăciune adresată sfinților, așa cum facem și noi în Biserică. Bineînțeles, noi ne rugăm sfinților în timpul vieții, nu după moarte. Bogatul știa că se putea ruga pe pământ lui Avraam, dar a ales să facă acest gest abia după moarte, în chinurile iadului, și Avraam nu l-a mai putut ajuta. Socotelile erau deja făcute în cazul lui, Judecata particulară era deja pronunțată. Să nu înțelegem de aici că nu e bine să ne rugăm pentru cei morți, ci că cei trecuți dincolo nu se mai pot ruga pentru ei înșiși. De fapt, rugăciunile Bisericii pentru cei adormiți au puternic temei scripturistic, dar în alte texte.

Sfânta Scriptură ne învață că rugăciunile viilor pentru cei morți au nădejde în ele și încredere în puterea rugăciunii unora pentru alții: „...vă rugați unii pentru alții...” (Iacov 5, 16). Chiar Domnul S-a

Fondator: Prof. Coană Mihai-Ionuț

Telefon: 0770/271.435

E-mail: mihai.coana@hotmail.com

Editor: S.C. GENERAL MEDIATECH S.R.L.

ISSN: 2734-7206; ISSN-L: 2734-7206

Redacția:

- Prof. Coană Mihai-Ionuț
- Pr. Tănăsie Marius-Olivian
- Prof. Popescu Ionuț-Cătălin
- Groza Dumitru
- Buțu Monica și Radu
- Grigoriu Tiberiu – DTP

Redacția are dreptul luării deciziei de publicare și stabilirii datei și forme de apariție, integrale sau parțiale, după caz, a materialelor primite spre publicare.

Responsabilitatea pentru textele publicate revine în exclusivitate autorilor. De asemenea, trebuie respectată legea dreptului de autor.

Revista este disponibilă și pe site-ul: www.caleaortodoxa.com

Tipar: Tipografia Universității „Constantin Brâncuși”,
telefon 0253/214.307, int. 415

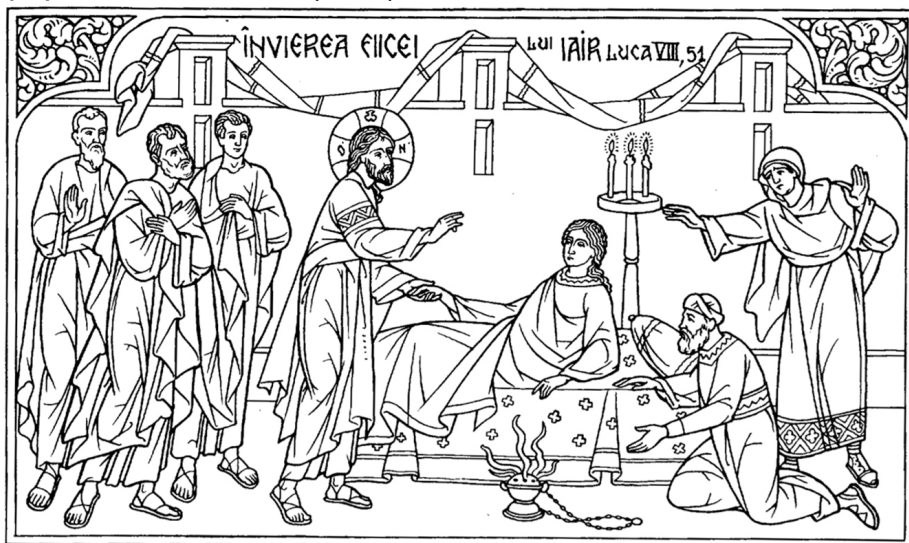
rugă pentru ca Sfântul Petru să fie întărit în credință (Luca 22, 32). Sfântul Pavel îi îndeamnă pe frați: „Rugați-vă pentru noi!” (I Tesaloniceni 5, 25; Evrei 13, 18). Dacă aceste rugăciuni par a fi făcute de vii pentru vii, nu același lucru se poate spune despre rugăciunile făcute de surorile Marta și Maria pentru fratele lor, Lazăr, trecut la Domnul.

Să ne ajute Bunul Dumnezeu să nu fim ca bogatul nemilostiv, ci să facem milostenie cu cei

săraci, căci pentru aceasta vom fi trași la răspundere la Judecată! Atunci, Domnul ne va spune: „Flămând am fost și nu Mi-ați dat să mănânc; însetat am fost și nu Mi-ați dat să beau; străin am fost, și nu M-ați primit; gol, și nu M-ați îmbrăcat; bolnav și în temniță, și nu M-ați cercetat” (Matei 25, 42-43) și nu ne mai putem ruga nici de El, nici de sfinți, nici de îngeri să ne scape de focul cel veșnic, deoarece va fi prea târziu! Amin.

Dacă vrei să înțelegi moartea, înțelege mai întâi viața

Am auzit de multe ori despre imaginea lui Iisus, Care nu era „iubit în patria Sa”, adică în Nazaret și mai apoi în Capernaum, pentru că circula zicala „nimeni nu e profet în țara lui”. Această zicere nu este într-un tot adevărată. După ce Mântuitorul S-a întors din ținutul Gadarenilor, unde vindecase un îndrăcit, Sfântul Evanghelist Luca ne spune că pe Domnul „L-a primit poporul, căci toți Îl așteptau” (Lc. 8, 40). Îl așteptau și L-au primit cu respect și bucurie și poporul „Îl îmbulzea” (v. 42).

Dintre cei care se bucurau mai mult era și Iair, mai-marele sinagogii din localitate, căruia în inimă îi încolțea o speranță. Iair nici nu lasă lumea să se potolească și vine la Hristos cu o cerere urgentă. Cade la picioarele Sale și îi spune durerea: fiica sa era bolnavă „spre moarte”. Mântuitorul putea chiar să-l cunoască pe Iair, ținând cont că orașul Capernaum era o localitate mică, unde fiecare se știa cu fiecare. Putea chiar să o cunoască și pe fiica sa, o copilă „ca la doisprezece ani”.

Iisus ascultă rugăciunea lui Iair, o rugăciune pe care o făcuse pentru fiica sa. Dacă Dumnezeu face totul pentru noi, El prețuiește, desigur, și ceea ce facem noi unii pentru alții. Când fa-

cem ceva pentru alții, ieșim din egoism, ne vedim co-părtași la destinul aproapelui. În astfel de momente, Dumnezeu ne ajută și pe noi, înduioșat de inima noastră bună. Sfântul Dionisie Areopagitul spune: „rugăciunile unora pentru alții au preț și putere înaintea lui Dumnezeu” (Despre ierarhia bisericească, VII), iar Sfântul Ioan Damaschin zice: „Dumnezeu mai ales atunci Se înduplecă cu totul și împarte cele cerute, nu când cineva luptă numai pentru sufletul său, ci când face aceasta pentru aproapele”.

La auzul cuvintelor lui Iair, Mântuitorul Și-a schimbat direcția spre casa unde zăcea copila. În drum spre casa lui Iair, Iisus vindecă o bolnavă, o femeie ce a venit pe ascuns și s-a atins de El. A venit în taină, dar Domnul o face cunoscută, pentru credința ei. După ce convoiul pleacă din nou, cineva aduce vestea cea cumplită. Iair aude cuvintele pe care nu le-ar fi dorit auzite: „Fiica ta a murit!”. Unica lui fiică, pe care o crescuse până la 12 ani, își pierduse viața în fața bolii, iar tatăl cade în întristarea cea mai de pe urmă. Însă viața fiicei revine datorită credinței tatălui. Iisus îl mângâie și îi spune: „Nu te teme, crede numai și se va mântui fiica ta”. Hristos, ca Dumnezeu adevărat, nu dă înapoi. El merge mai departe, ca Biruitor al morții.

În casă doar cu Petru, Iacov, Ioan și cu părinții fetei, Iisus „strigă” sufletul fetei, zicând: „Copilă, scoală-te!” (Mc. 5, 41), ca și cum i-ar fi spus: „Înviază!”. Spre stupefacția tuturor, fetița se ridică, iar Iisus o dă părinților, spunându-le: „Dați-i să mănânce”. Era slăbită, fusese și bolnavă. Așadar, între cele două minuni, cea cu femeia vindecată și cu învierea fiicei lui Iair, există un

element comun: credința. Ea este, cum spune Sfântul Apostol Pavel: „încredințarea despre lucrurile nădăjduite și adevărarea celor nevăzute” (Evr. 11, 1). Credința este intrarea în contact cu Dumnezeu, este ieșirea din condiția de singur. Credința este o schimbare de condiție umană, prin alianța cu Dumnezeu. Ea poate face multe: „De ați avea credință cât un grăunte de muștar, ați zice muntelui acestuia să se mute din loc și se va muta”.

Credința de care ne vorbește Mântuitorul este cheia care poate rezolva toate destinele pământești. Prin credință, imposibilul devine posibil. Prin credință, necunoscutul devine cunoscut. Prin credință, tot ceea ce ni se pare că nu are sens în viață, în lume, în existență, capătă dintr-o dată sens. Prin credință, Dumnezeu dă sens la tot ceea ce există. Credința este în primul rând un mijloc de cunoaștere a lui Dumnezeu. „Prin credință – spune Sfântul Apostol Pavel – cunoaștem că lumea a fost fă-

cută prin cuvântul lui Dumnezeu, așa că cele văzute și-au luat începutul din cele nevăzute” (Evr. 11, 3). De altfel, nici nu e posibilă acum o altă cunoaștere la modul ultim, decât prin credință. Nu prin vedere (II Cor. 5, 17).

Un mare învățat spunea: „Inima are rațiuni despre care rațiunea nu știe nimic”. Cunoaștem adică prin inimă ceea ce nu putem cunoaște cu ajutorul minții, și nici cu ajutorul experienței și cercetării științifice. E bine să știm că în suflet operează direct Dumnezeu, unde noi nu putem opera. El ne inspiră și ne ocrotește ca să găsim soluțiile cele mai bune. De aceea, credința noastră trebuie îngemănată cu fapta cea bună. Iar fapta cea bună este aceea care se exprimă în primul rând prin dragoste. Amin.

Pr. Marius-Olivian Tănăsie

Parohia „Înălțarea Domnului” Tg.-Jiu (predică la Duminica a XXIV-a după Rusalii, Învierea fiicei lui Iair, Sf. Ev. Luca VIII, 41-56, 8 noiembrie)

Sursă foto: Sf. Evanghelie

Sfântul Cuvios Paisie (Velicicovschi) de la Neamț (15 noiembrie)

Încă de la începuturi,
Acest neam binecuvântat,
A primit în mijlocul său
Mari sfinți ce l-au îndrumat.

Sfântul Cuvios Paisie,
Încă din viață-a fost considerat
Sfânt cu viață aleasă,
Și-un preot-duhovnic luminat.

Unul dintre marii stareți
Ai monahismului românesc,
Ce-a călăuzit ucenici
Pe drumul drept creștinesc.

Pe 21 decembrie 1722, în Ucraina
(Poltava) Petru s-a născut,
Într-o familie creștină
Și de părinți evlavioși crescut.

Bunicul său era poet,
Iar tatăl, un distins urmaș,
Fiind un preot renumit
La Catedrala din oraș.

Toți cei doisprezece copii,
Deși, rămași fără tată,
Au fost bine educați,
Ducând o viață curată.

Petru a fost dat la studii
La Academia din Kiev (1735)
Înființată de Petru Movilă,
Remarcându-se ca emerit elev.

După patru ani de studii,
Băiatul se simte chemat
Înspre viața călugărească
Și la vârsta de 17 ani a plecat.

Petru rățăcește șapte ani,
Pentr-un duhovnic potrivit
Care să-l îndrume corect,
Dar, cu greutate l-a găsit.

Se-așază întâi la Liubețki, (1740)
Dar n-a rămas aici ca frate,
Ci s-a mutat la Medvedevski,
O mănăstire mai departe.

Aici e tuns în monahism,
Făcându-l pe el rasofoar,
I-au pus numele de Platon,
Dar n-a rămas ca slujitor.

Prigoana ocupanților
Polonezi îl forțează
Să se întoarcă la Kiev,
Unde icoane pictează,

În Mănăstirea Pecerska
Și aici îl întâlnește
Pe Mitropolitul Antonie,
Care îl învață românește,

Că ierarhul făcea slujba
În această limbă dulce;
Plăcându-i atât de mult,
Platon în Moldova se duce. (1742)

Întâi la Schitul Dălhăuți,
Apoi în Muntenia trece
La schiturile Trăstieni, Cârnă
Și Poiana Mărului petrece.

Sfântul stareț Vasile,
De toate se îngrijea
Și-n rânduiala Athonită,
Toată suflarea petrecea.

Nevoind să fie preot,
Din multa-i smerenie,
La doar 24 de ani (1746)
Petru pleacă în călătorie.

Ajuns la Muntele Athos,
La Mănăstirea Pantocrator,
Caută-un părinte spiritual
Și este mult sânguitor.

Locuiește în pustie (4 ani)
Într-o peșteră săracă,
Dar Domnul a pregătit,
Ca altceva el să facă.

Și vine la mănăstire (1750),
Cum Dumnezeu a rânduit,
Vasile de la Poiana Mărului;
Și cu numele Paisie l-a călugărit.

Paisie, de Episcopul Grigorie
Ieromonah a fost hirotonit; (1758)
A înființat Schitul „Sfântul Ilie”
Și mulți ucenici a primit.

Datorită învățăturilor sale
A atras în jurul său,
Nenumărați ucenici,
Ce-L iubeau pe Dumnezeu.

A înțeles de timpuriu,
Rolul vieții spirituale
Și studii ascetice patristice
A pus la cârma vieții sale.

A început să colecționeze
Scrierile Sfinților Părinți
Și-apoi să le copieze
Pentru discipolii iubiți.

A tradus în slavonă
Scrieri teologice grecești
Într-un număr însemnat
Și alte scrieri bisericești.

Rămâne în viață austeră
În Sfântul Munte Athos,
Timp de 17 ani, trăind,
Cu vrednicie și folos.

Sfântul Paisie a copiat,
Cu mîgălă și răbdare,
Cărțile patristice grecești,
Cu atenție pe fiecare,

Scriindu-le cu înțelepciune
Și pe care le-a revizuit,
După originalele grecești
Ale Sfinților Părinți de răsărit.

Rămâne 17 ani la Athos,
În greutăți, dar se gîndește
Să se întoarcă în țară
Și-n scurt timp se hotărăște.

Împreună cu 64 de ucenici
În Moldova se întoarce;
Mai întâi la Vărzărești (Focșani),
Dar aici nu are pace.

Mitropolitul, fratele domnitorului,
Pe care la Athos l-a cunoscut,
Îi încredințează „Dragomirna”
Și-aici o ia de la început.

Grigorie Calimah, prin hrisovul
Din 31 august 1763, îi dăruiește
Mănăstirea Dragomirna
Pe care Sfântul o păstorește.

Formează-o obște numeroasă
Și 12 ani se nevoiește
Cu cei 350 de călugări
Pe care îi ocrotește.

Întocmește pentru monahi
Un regulament în 8 puncte;
„Așezământul de la Dragomirna”
Cu porunci binecunoscute.

Este-un bun organizator,
Rânduind pe fiecare:
Unii călugări lucrau la câmp,
Alții pregăteau mâncare,

Diferite meșteșuguri,
Copieri de manuscrise,
Traduceri din greacă-n slavonă
Și-alte activități întreprinse.

Starețul Paisie, bine
Cunoștea Sfânta Scriptură,
Făcându-se tuturor,
Model de învățătură.

A selectat dintre călugări
Pe cei mai buni și pricepuți
În oricare domeniu,
Pentru care erau făcuți.

A înființat și bolnițe
Pentru cei neputincioși,
Pentru bătrâni și bolnavi,
Vrînd să fie sănătoși.

Este locul celei mai frumoase
Perioade din păstoria sa;
Se străduiește duhovnicește,
Pe călugări a-i înălța.

În toamna anului 1775,
Bucovina a fost ocupată
De către austrieci
Și-a suferit lumea toată.

Țăranii s-au refugiat
În pădurile din împrejurimi:
Femei, copii, bătrâni,
Mulțime mare de creștini.

Fiind foarte milostiv,
Sfântul ajuta pe oricine,
Că munca în colectiv
Le-a făcut tuturor bine;

Iarna îi adăpostea pe toți
Și le oferea mâncare,
Călugării le slujeau
Ocupându-se de fiecare.

Starețul Paisie a devenit
Părintele tuturor;
Prin bună chivernisire
Le era de mare ajutor.

Datorită ocupanților,
La Mănăstirea Secu s-a mutat
Împreună cu 200 de călugări,
Și-aici, doar patru ani a stat.

Dar și pe cei 150 rămași,
Sfântul nu i-a abandonat;
Destul de des el le scria
Și permanent i-a învățat.

Pe fiii duhovnicești îi sfătuia:
Să respecte cu strictețe
Regulamentul monahilor
Și să se poarte cu blîndețe.

Să se mărturisească des,
Ca ispita să risipească,
Scrierile sfinților Părinți
Cu răbdare să le citească,

Că mintea li se va lumina
Și corect vor înțelege
Poruncile Domnului Iisus
Și roade bune vor culege.

La Mănăstirea Neamț se mută,
Fiind cea mai mare mănăstire
Din Moldova, unde va și rămîne
Pentru a Domnului cinstire.

Ultimii 15 ani și cei mai rodnici,
În acest loc îi petrece;
Traducând din Sfinții Părinți,
Mai ales, textele ascetice.

Viața de obște la Neamț
Este corect organizată
După rânduiala Athonită;
De toți monahii respectată.

Se pune accent pe ascultare,
Smerenie și rugăciune,
Prin care tot omul credincios,
Se umple de înțelepciune.

Rânduiala Athonită,
Starețul o întărește,
Conform tipicului, cu muncă
Și cu viață de obște.

Întemeiază o întreagă
Școală pentru formarea,
De corectori și traducători
Și mai ales pentru scrierea

Manuscriselor patristice,
Ce apoi se răspîndesc
Prin numeroase mănăstiri
Și credința o întăresc.

Neamț, devine centrul
Și făclia vieții sihăstrești,
Pentru Orientul ortodox
Și al culturii duhovnicești.

Cuviosul Paisie avea
Pentru bătrâni și bolnavi,
O grijă deosebită
Și mai ales pentru cei slabi.

Pentru cei ce aveau nevoie,
Un spital a înființat,
Iar cei săraci și fără casă,
Tot la Neamț s-au aciat.

Hrăniți din masa comună
Trăiau acolo cât voiau,
Unii chiar până la moarte,
Iar călugării îi îngrijeau.

Starețul, adeseori
Pe bolnavi îi supraveghea
Și cu durere de inimă,
Împreună cu ei suferea.

Călugării de la Neamț
Trăiau într-o mare sărăcie,
Fugeau de mândrie și nu știau
De ură, și, nici de zavistie.

În Biserică, fiecare
La locul lui se așeza,
Și cu inima smerită
Asculta și se ruga.

În obștea de la Neamț erau
Peste 800 de călugări: moldoveni,
Români, sârbi, ruși, bieloruși,
Greci, bulgari și ucraineni.

Când se-adunau la ascultare
Câte o sută, unul le citea
Cuvânt ziditor de suflet
Dintr-o carte, sau le vorbea.

Prin chilii unii cărți scriau,
Alții făceau cruci și linguri,
Alții stofe pentru rase țeseau,
Alții făceau metanii singuri.

Fără binecuvântare,
Niciunul nu făcea nimic,
Supravegheați de duhovnici,
De la cel mare, la cel mic.

La „Înălțarea Domnului”
Când multă lume se aduna,
Cuviosul pe toți cei veniți,
Îi primea și îi binecuvânta.

De dimineața până seara,
Ușile erau deschise:
Cu dragoste-i întâmpina,
Cu bucate și mese întinse.

Pentru tălmăcirea cărților,
Foarte mult se ostenea,
Că din limba greacă veche,
În slavonă și română traducea.

Toți se minunau cum putea
Să scrie așa de multe cărți,
Că era cu totul neputincios
La trup și lucra în multe părți.

Era mereu foarte activ;
Pe toată lumea îmbărbăta,
Și nu refuza pe nimeni,
Și cu toți empatiza.

Imensa activitate
Literar-bisericească,
A ajutat pe mulți creștini,
Mai lesne să se mântuiască.

Starețul, bine a organizat,
Echipe de traducători,
De copişti și de critici literari,
Care erau supervizori.

În fruntea lor era Cuviosul
Și toți lucrau cu râvnă mereu,
La revizuirea și traducerea
Cărilor, la îndemnul său.

Scrierile filocalice,
În slavonă și română
Se aflau pe primul loc,
Ca urmașilor să rămână.

Numărul manuscriselor,
La trei sute se ridica
Patruzeci și patru din ele,
Chiar Sfântul le alcătuia.

În perioada aceea,
Mănăstirea Neamț a devenit
Un centru de cultură
Teologico-ascetică deosebit.

Prin osteneala sa și a ucenicilor
A luat naștere prima „Filocalie”,
(Într-o limbă vorbită (626 pagini),
Ca îndrumător să ne fie.

Scrierile multor teologi,
Această carte cuprindea
Și toate generațiile de ortodocși
Atâtea adevăruri vor învăța.

A plecat apoi la Domnul,
Liniștit și împăcat, (72 de ani)
Pe 15 noiembrie 1794, la Neamț,
După ce pe toți i-a binecuvântat.

117 ucenici ai săi, în 35 de eparhii
Ale Bisericii, s-au împărțiat,
Prin schituri și mănăstiri
Și învățătura cu ei au luat:

În Moldova, Muntenia,
Bulgaria, Rusia, Athos,
Serbia și acolo au așezat,
Rânduiala cea de folos,

Pe care Marele Stareț,
Cu dragoste i-a învățat,
Iar ei, făcând ascultare
Și pe ceilalți au luminat.

Ucenicii săi, în Țările
Române au răspândit
Isihasmul, iar cei slavi,
În Rusia și Ucraina, au locuit,
În peste 100 de mănăstiri
Și astfel au continuat
Să povățuiască pe călugării,
De prin locurile pe unde au umblat.

Ales râvnitor al vieții călugărești,
Ca o albină truditore,
Sfântul a lucrat neconștient
Pentru viața nemuritoare,

Nu doar a lui sau a ucenicilor,
Ci zidirii lui Dumnezeu,
Pentru care s-a ostenit;
Acesta fiind scopul său.

„Sfințenia întrupată
Și neprefăcută”, „iar fața sa,
Luminoasă și palidă”,
Milă și blândețe emana.

A văzut ucenicul său, Platon,
Când, „era răpit în rugăciune,
Cu fața aprinsă ca de foc”,
De parcă era plecat din astă lume.

Multe s-ar mai putea scrie,
Despre acest sfânt minunat,
Care, prin smerenie, blândețe,
Credință, a fost binecuvântat.

Să-l rugăm cu stăruință,
Să ajute neamul creștinesc,
Să mijlocească cu credință,
La Tronul Dumnezeiesc.

Pe 15 noiembrie, de ziua lui,
Îl prăznuim cu bucurie,
Ca el să se roage Domnului
Și sprijin mereu să ne fie.

La Sfintele sale Moaște,
Vin mulțimi de pelerini;
Unii pentru a-l cunoaște,
Alții-s adevărați creștini.

Nu doar de la noi din țară,
Ci și din alte țări surori,
Vin la Neamț în plină vară,
Mulți, chiar de mai multe ori.

Că numele său, în toate
Țările ortodoxe era cunoscut.
De la Muntele Athos, la Kiev,
Rusia și-n alte țări era binevăzut.

Cu adâncă recunoștință,
Îi mulțumim lui Dumnezeu,
C-a trimis în permanență,
Slujitori demni ai Fiului Său.

Ei ne-au arătat cărarea
Presărând înțelepciune
Și ne-au adresat chemarea,
Să facem doar fapte bune.

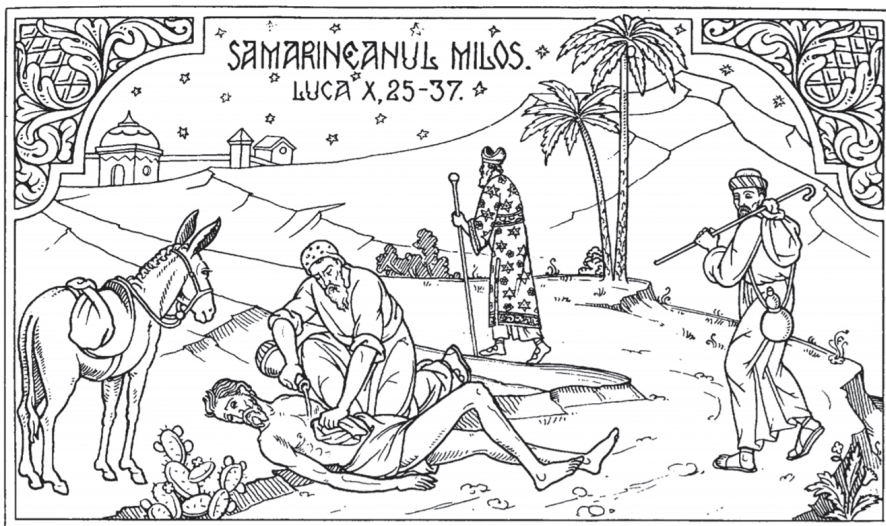
Maica Sfântă să ne-ajute,
Ca să ne smerim mereu
Și prin multă rugăciune,
Să-L slăvim pe Dumnezeu!

Dumitra Groza
(15 nov. 2020)

Sursă foto: neamt.mmb.ro

Aproapele nostru

Unul dintre marii filosofi ai lumii vechi, Xenofon, spunea: „a întreba înseamnă a învăța”. A întreba e un lucru firesc. Se spune despre copii că ei cresc odată cu întrebările, iar întrebările cresc odată cu vârsta. Pentru un copil, totul este nou. Tot ce vede pentru prima dată, nu poate asocia cu nimic, ca să-și facă o judecată proprie.

Mântuitorul a avut parte de tot felul de întrebări. De obicei le-a răspuns tuturor. Dar de câteva ori n-a răspuns. În fața lui Pilat și a mai marilor sinagogii, Iisus n-a răspuns nimic (Mc. 14, 16). Între cei pe care-i putem număra cu întrebătorii Domnului este și acesta, învățătorul de Lege din pilda Samarineanului milostiv. Un om sus-pus, foarte important în ierarhia valorilor vremii, o autoritate în interpretarea Scripturii, vine la Iisus și-L întreabă: „Ce să fac ca să moștenesc viața de veci?” Mântuitorul îi răspunde cu două întrebări: „Ce este scris în Lege? Cum citești în ea?”

Învățătorul de Lege îi dă răspuns, combinând cu ușurință texte din Levitic, Deuteronom și Iosua. Vrea să facă dovada că merită titlul de „învățător de Lege”. El știa mult și știa drept, dar Iisus îi adaugă: „fă aceasta”, sau, mai bine zis, fă ce este drept, fă ceea ce știi. El știa Legea și Prorocii, dar asta nu era de ajuns. Pen-

tru ceea ce nu era de ajuns de înțeles pentru cel care a întrebat și pentru alții, Iisus rostește Pilda samarineanului milostiv. La sfârșitul istorisirii, nimeni n-a mai întrebat nimic. Domnul dă și de această dată un răspuns complet. Pentru Fiul lui Dumnezeu, nu există rațiunea de departele, ci cea de aproapele.

La aproapele s-a oprit samarineanul milostiv pe calea ce ducea de la Ierusalim la Ierihon. Nu-i era nici rudă, nici prieten, nu avea nicio îndatorire, cum aveau preotul și levitul, nici măcar nu erau de același neam. Era omul în nevoie, era căzut între tâlhari, lăsat aproape mort, era aproapele care avea nevoie de ajutor. Cel ce se face asemenea samarineanului își orientează permanent judecata spre cele ce sunt importante în viață. Între multele noastre griji trebuie să existe și aceasta, grija față de aproapele căzut în nevoi, în boală, în cine știe ce nenorocire și trebuie să prevaleze în fața altor griji.

De multe ori, nu socotim păcatul de a nu ajuta pe cei din nevoi, ne liniștim cu faptul că nu noi suntem responsabili de starea în care a ajuns aproapele sau că nu suntem datori să îndreptăm în bine această stare a lui. Trecem pe lângă dâșii cu conștiința că n-am făcut niciun rău. Rar ne aducem aminte că iubirea aproapelui nu e opțională, ci e o poruncă. Iar dacă nu o împlinim, ni se poate întâmpla ce i s-a întâmplat bogatului nemilostiv. Descriind atât de frumos atitudinea samarineanului, Mântuitorul a lăsat în istorie nu numai definiția aproapelui nostru, ci și a generozității vizavi de egoism.

Căzutul între tâlhari a fost tratat de cel milostiv ca pe sine însuși. Aproapele căzutului a fost samarineanul. Este omul acela cu care nu mai ești singur. Pe care îl faci să nu se simtă singur. Dacă vrem să „moștenim viața de veci”, trebuie să luăm în serios Evanghelia. Adevărata iubire față de aproapele ne va cere mereu să facem

mai mult, să schimbăm binele prin mai bine. Într-o lucrare a lui Toma de Kempis, „Urmarea lui Hristos” (cap. XV), se spune așa: „Din dragostea către aproapele care are nevoie de ajutor, poți uneori a schimba fapta bună prin alta mai bună, căci, prin aceasta, fapta bună nu e zădărnicită, ci numai înlocuită prin alta mai bună”.

Iubirea trebuie să ne mâne mereu înainte, iar porunca dată învățătorului: „Mergi și fă și tu

asemenea!” ne este dată și nouă și din fața ei nu ne putem sustrage fără a cădea din harul iubirii. „Mergi și fă!”, adică întotdeauna, neîncetat și pentru toți. Amin.

Pr. Marius-Olivian Tănăsie

(predică la Duminica a XXV-a după Rusalii,
Pilda samarineanului milostiv, Sf. Ev. Luca X,
25-37, 15 noiembrie)

Sursă foto: Sf. Evanghelie

Pilda bogatului căruia i-a rodit țarina

Aceasta este o parabolă simplă, una pe care Iisus probabil o improvizează pe loc, în funcție de nivelul ascultătorilor și de tema discuției. Pildele Mântuitorului sunt cu adevărat niște creații literare. Hristos ar trebui pus pe un loc special și în galeria culturii și a literaturii universale, pe lângă rolul Său în istoria mântuirii. Nu Îl înjosim sau Îl hulim pe Iisus dacă facem aceasta. Până la urmă, trebuie deschise toate drumurile pentru Fiul lui Dumnezeu, ca să intre în viața noastră.

Ce este o parabolă sau pildă? Ei bine, parabola este o specie literară în care se folosește analogia, asemănarea. Vorbim despre ceva ca să înțelegem altceva. Atunci când zicem cuiva: „vorbești în pilde”, ne referim la faptul că persoana respectivă are subînțelesuri, face aluzii. Pilda este mai ușor de înțeles și mai concludentă decât vorbirea directă, de aceea se apelează adesea la ea. Înțelesul unei parabole vine de la sine, se impune imediat, este mai convingător uneori decât dacă s-ar spune pe față lucrurile.

Pilda bogatului căruia i-a rodit țarina este o parabolă simplă, dar adevărată. Ea se referă la acei oameni care strâng averi toată viața și, într-un moment neașteptat, mor și tot efortul lor de a aduna pe acest pământ se dovedește zadarnic. După moarte, alții umblă în averea lor, fără teamă și fără sfială, de parcă bunurile nu

ar fi avut niciodată vreun stăpân. Cei morți nu mai le pot zice nimic la cei care folosesc averea lor, nu mai pot protesta, nu mai pot pretinde că sunt bunurile lor, chiar dacă acestea vor fi fost strict personale. Pur și simplu, aceste bunuri nu mai sunt ale lor, au ieșit de sub stăpânirea lor.

Noii stăpâni pot să facă acum ce vor cu bunurile răposatului, se pot amesteca fără teamă, răspundere sau rușine în ele, cum amesteci cu un băț în cenușă. Dacă înainte rudele nu îndrăzneau nici măcar să deschidă o cutie, un

sertar, să se uite într-o scrisoare care nu le aparținea, acum totul le e permis. Este o situație ciudată, deși aparent naturală, pe care o face moartea posesorului averii. De aici înțelegem că fenomenul morții nu a fost dat de la început omului. Moartea a intrat în lume prin păcatul primilor oameni, Adam și Eva. Omul a fost creat să fie nemuritor, nu să moară, după cum tâlcuiesc Sfinții Părinți. Desigur, păcatul

a devenit a doua natură a omului și moartea pare cumva naturală acum, deși nu satisface, ci sperie, tulbură, deconectează sufletul nostru de obicei.

Domnul a avut în principiu o atitudine negativă față de bogăție, avertizându-ne să nu ne încredem în ea. Știm foarte bine sentința: „Mai lesne este a trece cămila prin urechile acului, decât să intre un bogat în Împărăția cerurilor” (Matei 19, 24). Cu altă ocazie, a exclamat: „Vai vouă, bogaților, că vă luați pe pământ mângâierea voastră” (Luca 6, 24). În cartea Faptele Apostolilor, vedem cum Anania și Safira au fost pedepsiți cu moarte de Dumnezeu, deoarece ascuseseră o parte din bunurile proprii făgăduite comunității apostolice (5, 1-11). Știm că primii creștini povățuiți de Apostoli au trăit în comunitate de bunuri, exemplu preluat și de

monahismul de obște. Pustnicii, în schimb, au ales să ducă la extrem această paradigmă, prin renunțarea la toate cele lumești. Călugării depun și astăzi un vot monahal care se numește sărăcia de bunăvoie. Desigur, este greu să pui în practică desăvârșit acest îndemn al lui Iisus, fără să te gândești puțin și la ziua de mâine. Și dacă te gândești la viitor, trebuie în prezent să depozitezi ceva, desigur, cu limită.

Mântuitorul nu ne-a spus o învățătură absurdă. El nu ne interzice grija pentru viitor, cum să facem să ne asigurăm ziua de mâine. Hristos condamnă grija excesivă și egoistă față de bunuri, dorința de a le face bunuri exclusiv personale, concentrarea întregului efort de a avea mai mult decât avem nevoie. În Evanghelie, sunt puși la zid egoiștii, lacomii, cei care adună de dragul de a aduna, pentru a simți acea „bucurie” când se gândesc la pungile și hambarele lor pline. Aceștia uită în primul rând de Dumnezeu, și apoi de semenii lor. Ei nu-și dau seama că ce au ei în plus poate fi folosit la cei care au în minus față de nevoile lor. Nu realizează că vor muri într-o bună zi și, cum spuneam mai sus, alții le vor stăpâni averea. Bunurile lor vor fi luate după moarte de alții, care nici măcar un „Mulțumesc!” nu le vor rosti. Aceștia sunt cei cărora Iisus le adresează pilda bogatului căruia i-a rodit țarina.

Care este deci contextul în care Domnul a rostit această parabolă? El vorbea despre lăcomie. Cineva din mulțime îi zisese: „Învățătorule, zi fratelui meu să împartă cu mine moștenirea” (v. 13), iar Iisus i-a dat următoarea replică: „Omule, cine M-a pus pe Mine judecător sau împărțitor peste voi?” (v. 14). Probabil acei doi frați se certaseră pe averea moștenită de la părinți și căutau la Hristos soluția imediată a problemei lor. Dar Mântuitorul pentru altceva

venise în lume, nu pentru aceste „mărunțișuri”. Totuși, El zice ceva interesant cu acest prilej: „Vedeți și păziți-vă de toată lăcomia, căci viața cuiva nu stă în prisosul avuțiilor sale” (v. 15). Și acum Hristos rostește parabola de față, în care se amintește de un bogat căruia i-a rodit țarina, dar acest lucru nu-l ajută cu nimic, deoarece moare atunci când adunase cel mai mult. Pilda este spusă și pentru cel care ceruse ca Mântuitorul să le împartă averea, dar și tuturor celorlalți ascultători, inclusiv nouă.

Ne punem întrebarea: A greșit peste tot omul din pildă? Nu chiar. Nu a fost rău că i-a rodit țarina. Nu a făcut rău când a poruncit să zidească alte hambare mai mari, ca să nu se prăpădească recolta. A greșit, însă, atunci când exclamă satisfăcut: „Suflete, ai multe bunătați strânse pentru mulți ani; odihnește-te, mănâncă, bea, veselește-te” (v. 19). În acel moment, apare un al doilea personaj: Însuși Dumnezeu. Și aceasta deoarece Creatorului nu-I convenea filosofia bogatului, concepția lui de viață, apropiată de hedonism. Ce este hedonismul? O filosofie antică ce promova plăcerea ca ideal al vieții omului, îmbuibarea, mâncarea, băutura și petrecerile. Hedoniștii reduceau totul la trup, la propria lor persoană. Ei nu credeau în viața de după moarte sau în vreo datorie a omului față de semenii lui. Practic, erau egoiști și nu se preocupau de restabilirea echilibrului din viața socială. Cu alte cuvinte, ei voiau să aibă totul, iar alții nimic.

Să ne ajute Bunul Dumnezeu să fugim de lăcomia bogatului din pildă și să ne punem toată nădejdea în Părintele Ceresc, iar nu în bunurile materiale trecătoare! Amin.

Prof. Coană Mihai-Ionuț

(reflecție la Duminica a XXVI-a după Rusalii,
Sf. Ev. Luca XII, 16-21, 22 noiembrie)

Sursă foto: Sf. Evanghelie

Dregătorul bogat – păzirea poruncilor

*„Vinde toate câte ai și le împarte săracilor, și vei avea comoară în ceruri; și vino și urmează Mie”
(Lc. 18, 22)*

Evanghelia pe care am auzit-o că s-a citit azi mai e cunoscută sub denumirea de Evanghelia tânărului bogat. De la început, trebuie să afirmăm că Mântuitorul nu critică bogăția în sine, ci lăcomia după avere. Așezarea acesteia în Postul Nașterii Domnului nu este deloc întâmplătoare, deoarece ea cuprinde indirect îndemnul

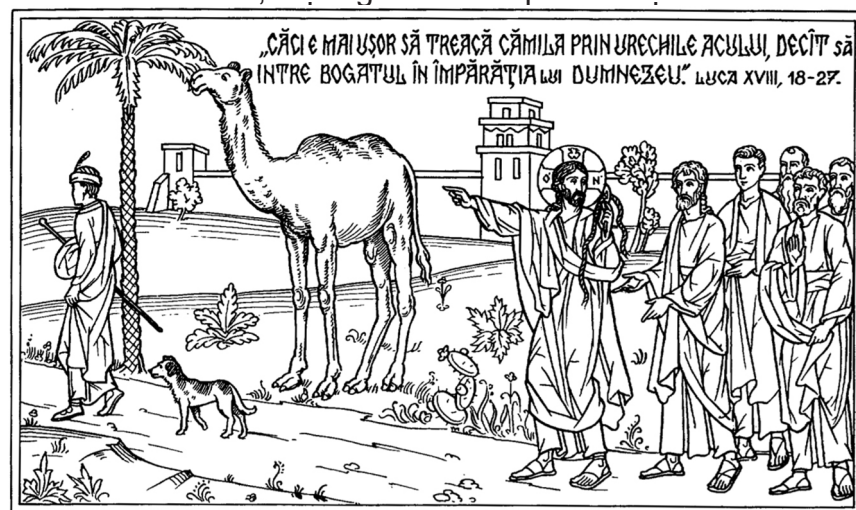
a fi darnici cu ceilalți, ceva care e specific acestei perioade a anului bisericesc. Acest tânăr nu e singurul bogat care apare în Sf. Evanghelie. Tot Sf. Ap. și Ev. Luca ni mai prezintă pe Zahar vameșul (19, 1-10), bogatul nemilostiv (16, 19-31) și cel căruia i-a rodit țarina sau a celui numit „nebun” (12, 16-21).

Ne întrebăm de ce Mântuitorului i-a răspuns tânărului că numai Dumnezeu e bun. În primul rând, Mântuitorul a vrut să ne dea pilde de smerenie, nezeicând că El e bun. În al doilea rând, știm că Mântuitorul e Dumnezeu, nu înseamnă

că El Și-a negat bunătatea. Sf. Chiril al Alexandriei ne spune că tânărul a amestecat linguşeala cu viclenia, precum s-ar amesteca otrava cu mierea. E de remarcat faptul că tânărul vedea viața veșnică precum ceva material, căci își dorea să moștenească o asemenea viață. Totuși, acest tânăr e de remarcat deoarece își dorea cel mai înalt lucru cu putință, veșnicia. Deși avea toată viața înaintea, tânărul nu se lăsa amăgit de ispită că are timp să se ocupe și de mântuire, dar după ce-și va trăi viața, așa cum credea că trebuie să facă fiul risipitor. Însă, această dorință a tânărului avea ca izvor educația pe care o primise de la propria familie. De aceea, să nu ferim să le vorbim copiilor și tinerilor de azi, despre veșnicie, chiar dacă riscăm să fim luați în râs de aceștia. Mântuitorul îi enumeră tânărului câteva dintre poruncile Decalogului, mai precis cele care au legătură cu aproapele nostru. De aici, înțelegem că simpla dorință

nimente private sunt interzise să se mai desfășoare. Însă, trebuie să ne îndemnăm copiii care urmează să primească Taina Cununiei, să nu amâne această mare binecuvântare pe care le-o ofere Dumnezeu, doar pentru că nu sunt lăsați să se distreze alături de prietenii lor.

Respectarea acestor porunci nu era suficientă pentru a ajunge la desăvârșire. Tânărul mai trebuie să-și împartă averea celor săraci. Însă, acesta nu era dispus să renunțe la bogăție. E greu de crezut că averea pe care o avea tânărului o obținuse prin propria muncă. Însă, așa cum el își cinstea părinți, prin ascultare față de aceștia, tot așa și acum dacă ar fi făcut ce i-ar fi zis Mântuitorului, L-ar fi preamărit pe Dumnezeu. Tânărul gândea pe termen scurt deoarece el uita că pentru a deveni nemuritor (și a dobândi viața veșnică), trebuie mai întâi să moară, după cum zicea cel mai mare istoric al religilor, Mircea Eliade. Putem chiar să spunem că acest

tânăr se aseamăna altui bogat din Sf. Evanghelie, a celui nebun. El uita că în orice moment poate să-și piardă averea. E de remarcat un fapt. Zaheu vameșul care era considerat de către mulțime ca fiind păcătos, a dat jumătate din averea sa celor săraci, de bună voie, fără să i se ceară acest lucru. Tânărul de azi, care avea ceva specific fari-seilor (faptele bune care erau făcute din interes, ci nu neapărat din iubire pentru aproapele), n-a fost dispus să renunțe la bogăția sa.

egoistă de a ajunge în Rai, fără să fim buni cu cei de lângă noi, nu poate să ne aducă în Împărăția Cerurilor. Tânărul îi răspunde Mântuitorul că pe toate acestea le-a respectat. Mântuitorul știa de acest fapt, însă a vrut să scoată în evidență câteva calități pe care tinerilor le vine greu să le respecte. Mai înainte de toate, păcatul desfrânării e ceva care îi atrage pe cei tineri în mod excesiv. Internetul e plin de imagini și filmări incedente la care au acces și copiii mici, din păcate. În ce timp, virtutea fecioriei a devenit ceva care nimeni nu-și mai dorește s-o mai aibă, deoarece există riscul ca tânărul sau tânără să fie luat în râs de către cei de vârsta lui. Iar căsătoria mai reprezintă pentru tineret mai mult petrecerea de la restaurant, decât slujba la biserică, slujbă la care sunt mai atenți să iasă bine în poză decât să fie bine văzuți înaintea lui Dumnezeu. Trăim vremuri în care astfel de eve-

Aici, se arată că vorbele pe care le rostite Mântuitorul în Predica de pe munte, sunt adevărate, anume că acolo unde e inima noastră, acolo e și comoara noastră. Înainte de începerea Postului celui Mare, Mântuitorul ne prezintă criteriile după care vom fi judecați. Mântuitorul ne va da socoteală pentru binele pe care l-am făcut sau l-am fi putut face celor săraci. În ce timp, în Pilda talanților, vedem cum cel care avea un talant, l-a preferat să-l îngroape. Acest tânăr e asemenea celui ce avea un talant. Mântuitorul recunoaște că e greu ca un bogat să se mântuiască. Aici, însă, încă o dată facem precizarea că nu se referă la faptul că bogăția e rea în sine, ci la faptul că lipirea inimii de cele materiale e dăunătoare sufletului. Camila e aceea fugie care e folosită atunci când se aruncă ancora unei corăbii. Evident, că aceasta n-are cum să treacă printr-un ac. Am fi înclinați să credem că

Mântuitorul i-a condamnat pe toți cei care sunt bogați. Însă, Mântuitorul ne face mai departe să ne înțelegem neputința pe care o avem. Ceea ce nu suntem în stare să realizăm, Dumnezeu poate să facă. Aceasta nu înseamnă că nu trebuie să facem nimic și să așteptăm să facă totul Dumnezeu în locul nostru. Dar, aceasta nu înseamnă nici că trebuie să avem prea multă încredere în propriile noastre forțe. Căci fără El, n-am putea face nimic, după cum ne-a zis în Sf. Ev. după Ioan. De aceea, să-l cerem ajutor, dar să-l și mulțumim după ce ne-a acordat ajutorul.

Așadar, astăzi am învățat mai multe lucruri din textul Sf. Evanghelii pe care ma citit-o. În primu rând, că numai Dumnezeu e bun deoarece El e singurul fără de păcat. Dacă vrem să ne apropiem de bunătate, trebuie să ne spovedim sincer de păcatele pe care le-am făcut și să în-

cercăm să nu mai repetăm greșelile pe care le-am săvârșit. În al doilea rând, să nu uităm ca din surplusul pe care îl avem să dăruim celor care n-au parte de cele necesare deoarece în ziua Înfricoșătoarei Judecăți, vom fi miluiți de Hristos, doar dacă am făcut milă cu cei de lângă noi, așa cum cântăm în a V-a Fericire, înainte de ieșirea cu Sf. Evanghelie. Și mai ales, să recunoaștem că fără Dumnezeu, nu vom putea face nicio faptă bună. Smerenia e cea care ne deschide porțile Raiului. Ușa Raiului ne-o închidem cu cheia pe care o lăsăm pe pământ, după ce murim, dacă strângem averi trecătoare, pe care nu le oferim celor chiar ar avea nevoie.

Prof. Popescu Ionuț-Cătălin

*Masterand la Facultatea de Teologie Craiova
(reflecție la Duminica a XXX-a după Rusalii,
Sf. Ev, Luca XVIII, 18-27, 29 noiembrie)*

Sursă foto: Sf. Evanghelie

Plânsul celui nenăscut

Plăpând și-nfricoșat eu sunt,
Scânteie de la Duhul Sfânt,
Gătit în Cer spre împlinire,
Trimis la școală-n omenire.

De azi și ochii-mi s-au format
Și-n curcubeu prea minunat,
Vor admira atâtea flori;
Toată corola de culori.

Ori, mamă, știi al lumii mers,
Că în întregul univers,
Tot golul îngerilor răi,
Se umple doar cu fiii tăi?

Sunt duh, dar vrut-a Dumnezeu
Ca trup să iau din trupul tău.
Și mi-a spus Domnul cum te cheamă,
Ca să te strig pe nume: mamă.

Cu piciorușele plăpânde,
De mâna ta pășind oriunde
Aștept mânuțele să-ntind
În brațe, drag, să te cuprind.

Și îngerii care-au căzut,
În disperarea de temut,
Te-mbie stăruind din greu
Să-L părăsești pe Dumnezeu?

Căci tu, un înger blând și bun,
Vei fi, în viața de acum,
Al Domnului bun ajutor,
Iar mie, drag ocrotitor.

Să-ți mângâi părul mătăsoș,
Lumina chipului frumos,
Și-n lume, neștiute căi
Să le deschid prin ochii tăi.

Iluzii vând și vând otravă
Din mintea lor profund bolnavă.
Mândria, singura măsură,
Mustește de smintita ură.

Iubită mamă, tu nu știi,
De-abia aștept dorita zi,
Când bucuroasă vei afla
Că parte fac din viața ta.

Îți simt emoțiile-ndată,
Când ești cu cel ce-mi va fi tată.
Cu voi, voi fi și eu lumină,
Vom fi familia creștină.

Toate din cer ți-aș spune-acum,
Dar multe le-am uitat pe drum,
Doar tu mă-nveți, îngerul meu,
Întoarcerea la Dumnezeu.

Eu cresc în pântecul tău,
Comunicând, un timp, mai greu,
Dar știu că rupt va fi din rai
De viață făcătoru-ți grai.

Mă leagă cald de al tău mal
Cordonul sfânt ombilical,
Ce viață-mi dă din viața ta,
Cât te iubesc, măicuța mea!

La sânul tău, în poala ta,
Iubirea mă va-mbrățișa
Să cresc frumos, să fiu pe cale
Toiagul bătrâneții tale.

Dar până tu ai să mă-nveți
Cuvintele acestei vieți,
O muzică-s, preadulce cale,
Bătăile inimii tale.

Și din părinți prea minunați
Vor fi cu mine și alți frați
Și întregiți ca o cunună,
Vom fi în lume împreună.

Dar ce se-ntâmplă-n jurul tău,
Cine e omul acela rău?
Ce asemeni celor mai haini
Cumplite arme ține-n mâini!

În chipul tău mă oglindesc,
Ai chipul Domnului ceresc,
Că te iubesc, nu-i de mirare,
Ești Domnului asemănare.

Știi, mamă, tu, când viață dai,
Ce lin e drumul către rai!
Că fiecare prunc al tău
E-un templu pentru Dumnezeu.

Străpunge sfera de cristal
Rupând cordonu-ombilical,
Și-amenință plăpândul viu
Cu-a sa chiuretă-bisturiu.

Mă apăr cu mânuța-mi fină,
Mi-o smulge fiara cea haină,
Toate mă dor îngrozitor
Când îmi mai smulge un picior,

Iar criminalul cel miop
Mi-a smuls un ochi, sunt biet ciclop.
Iar gâtul meu cel delicat,
Chiureta lui l-a despicat.

Bălțește sângele-mi curat,
La ce risipă-s condamnat!
Și simt, măicuță, că-am să mor
Măcelărit ca-n abator.

Te strig cu atâta disperare,
Dar nu mă-auzi și nu te doare,
Că ucigașă și infamă,
Vei fi în veșnicie, mamă!

Și chipul tău cel minunat,
Cât de cumplit s-a-ntunecat,
Că îmi apari, iubită mamă,
La fel ca orișice satană.

Când pentru a ta desăvârșire,
Nici o fărâamă de iubire,
Măicuță, pentru mine n-ai
Ce zestre vrei să duci în rai?

Iubirea pură, veșnic vie,
Ai transformat-o în curvie
Și-n egoismul tău ateu
Te-ndepărtezi de Dumnezeu.

Ce, irosire, ce durere!
Nu am măcar o mângâiere,
Viața-mi pâlpâie în gât,
Măicuța mea, m-ai omorât!

L-ai mâniat pe Dumnezeu
Și-ai alterat genomul tău,
Cumplite boli, măicuță lași
Să vină peste-ai tăi urmași.

Orbecăiesc în bezna grea,
Nu-i alinare-n lumea mea,
Nu am nici viață, nici nu mor,
Sunt țișatul sfâșietor.

Mai caut un licăr de lumină
În bezna rece și străină,
Ca ne-nceputa mea pruncie
Să nu se piardă-n veșnicie.

Nu am nici rai, nu am nici iad,
Da-n câtă deznădejde cad!
Că în cumplit surghiunul meu
Departe sunt de Dumnezeu!

Auzi-mi plânsul tânguit
Ca hula fără de sfârșit,
Căci suferind, nemuritor,
Strig:-Ajutor, Doamne-ajutor!

Eu sunt copilul avortat,
Un suflet trist, nemângâiat,
Nu am nici chip, nu am nici nume,
În lume vin, n-am loc în lume.

Cât m-aș întoarce-n cer să pot
Fără-a străbate drumul tot,
Dar n-am de unde-mi lua avânt
Mi-e zborul irosit și frânt.

Sunt doar o umbră fără chip,
Dar din icoana arhetip
A Domnului, cinstită ramă,
Puteam să fiu, iubită mamă.

O oră, mamă, să-mi fi dat,
O oră m-ar fi luminat.
O oră-n care să viez
Spălat în nume de botez.

Și-oricât de oropsit sunt eu,
Mă rog la Bunul Dumnezeu
Și plâng cu inima-mi beteagă
De mila ta, măicuță dragă.

În universul tău cel strâmt,
Te războiești cu Duhul Sfânt.
El viață dă dintru iubire,
Tu o trimiți la răstignire.

De sfinți e cerul mai sărac,
Satanei tu îi faci pe plac
Și-n beznă stau înlăcrimați,
Atâția sfinți ce-s avortați.

Cum nu te arde-atât pustiu!?
Trezește-te, nu-i prea târziu,
Căci Dumnezeu l-a mântuit
Și pe tâlharul pocăit!

Cu lacrimi mari de pocăință,
Printr-un canon de biruință,
Toate păcatele îți pier,
Iertate pe pământ și-n Cer.

Când remușcarea cea mai grea
Te va ajunge, maica mea,
Din bezna grea, din grea urgie,
Mă-alini cu-o Sfântă Liturghie.

Iar eu, risipitorul fiu,
Îți dau un sfat din ce nu știu.
Cu umilință vin și-ți zic,
Că e mai mult, decât nimic!

Cum boala-i grea, cu multe fețe
Și n-are cine să te-nvețe,
Leacul pentru biruință
Se află doar în pocăință,

Iar lacrimile care cad,
Sting vâlvătaile din iad
Și spală trupul stricăcios
Prin Harul Domnului Hristos.

Te scapă de cumpliții draci
Urmând canon:„-Să nu mai faci!”
Iar vindecarea s-a-mplinit
Printr-un duhovnic iscusit.

De-orice păcat, oricât de greu
Te spală Bunul Dumnezeu!
În deznădejde nu te duce,
Să te-narmez cu Sfânta Cruce!

Măicuța Domnului te cheamă,
Ca prin iubirea ei de mamă,
Să-ți deie grabnic ajutor;
Căzând sub sfântu-i omofor.

Radu Arbore

(Tg-Jiu, 11 și 15 septembrie 2019)

Sursă foto: totb.ro

